

צדקת הצדיק – סימן י"ד

וגם ביום יש פעמים עננים המונעים האור אבל לא מחשיכים. והם לטובה כי המסתכל בשמש עיניו כהות, וגם למנוע תוקף החום המזיק פעמים לאדם כמו שמצינו בנדב ואביהוא. וגם עיקר טובה, כמו ששמעתי בענין זה על פסוק "המכסה שמים בעבים המכין לארץ מטרי המצמיח הרים חציר" (תהלים קמ"ז, ח'), שעל ידי זה מוריד טיפה חדשה לגוף המצמחת, אבל המטר עצמו אינו טובה אלא בזמנו. ופעמים שהענן רעה, שצריך תוקף החום, והוא בעת גמר הקצירה שהוא גמר המעשה דמכונה קצירה, כמו שאמרו בסוף פרק קמא דבבא קמא (י"ז א) כמו שנתבאר במקום אחר:

*****

(1) ויקרא (פרשת אחרי מות) - פרק טז, פסוק א

וידבר ד' אל משה, אחרי מות שני בני אהרן בקרבכם לפני ד' וימתו.

(2) אור החיים – פרשת אחרי מות, פרק טז, פסוק א

בקרבתם לפני ה' פירוש שנתקרבו לפני אור העליון בחיבת הקודש ובוזה מתו, והוא סוד הנשיקה שבה מתים הצדיקים, והנה הם שוים למיתת כל הצדיקים, אלא שההפרש הוא שהצדיקים הנשיקה מתקרבת להם ואלו הם נתקרבו לה, והוא אומרו בקרבתם לפני ה'...

(3) ליקוטי מוהר"ן – תורה קט"ו

ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים (שמות כ) פי מי שהוא הולך בגשמיות כל ימיו ואחר כך נתלהב ורוצה לילך בדרך השם ותברך אזי מדת הדין מקטרג עליו, ואינו מניח אותו לילך בדרך השם ותברך ומזמין לו מניעה ומסתיר את עצמו כבכול בהמניעה הזאת לעין להלן) ו מי שהוא בר דעת, הוא מסתכל בהמניעה, ומוציא שם הבורא ברוך הוא כמו דאיתא בירושלמי (תענית פ"א) : אם יאמר לך אדם היכן אלקיך תאמר לו בכרך גדול שבארס, שנאמר : "אלי קרא משעיר" ומי שאינו בר דעת, כשרואה המניעה חוזר תכף לאחוריו ו מניעה הוא בחינת ענו וערפל פי ענו וערפל הינו חשך חשך הוא לשון מניעה, כמו שכתוב (בראשית כ"ב) : "ולא חשכת" ויעמד העם מרחק פי כשרואין הערפל, הינו המניעה פני"ל, עומדין מרחק ו משה, שהוא בחינות דעת כל ישראל נגש אל הערפל, אשר שם האלקים הינו אל המניעה, שבה בעצמה נסתר השם ותברך עוד שמענו בזה מפיו הקדוש, שהוסיף לבאר הענין הנ"ל מה שהשם ותברך בעצמו מסתיר את עצמו בתוך המניעה פני"ל ואמר, כי השם יתברך אוהב משפט (ישעי סא, תהלים לז) וגם הוא אוהב ישראל אך אהבתו שהוא אוהב את ישראל היא גדולה יותר מהאהבה שהוא אוהב את המשפט (עין זוהר אמור צט) : ועל כן, כשמידת הדין מקטרג על מי שאינו ראוי להתקרב להשם ותברך לבלי להניחו לכנס לדרך החיים, להתקרב לצדיק האמת ולדרך האמת והשם ותברך הוא אוהב משפט על כן הוא ותברך מכרח כבכול להספיק להזמין לו מניעות למונעו מדרך החיים כפי הראוי לו לפי מעשיו הרעים, על פי הדין והמשפט פי הוא ותברך אינו יכול לדחות את הדין פי הוא ותברך אוהב משפט פני"ל אך מאחר שבאמת הוא ותברך אוהב ישראל ואותה האהבה של ישראל היא גדולה יותר מהאהבה של המשפט פני"ל מה עושה השם ותברך פי הוא מכרח כבכול להספיק על המניעות למונעו מן האמת מחמת הדין והמשפט שעליו, פי הוא אוהב משפט פני"ל אבל אף על פי כן באמת לאמתו רצונו וחפצו ותברך, שאף על פי כן יתקרב האדם אליו ותברך פי הוא אוהב ישראל יותר מהמשפט פני"ל על כן, השם ותברך נותן רשות להזמין לו מניעות אבל הוא ותברך בעצמו מסתיר את עצמו כבכול בתוך המניעות ו מי שהוא בר דעת יכול למצא את השם ותברך בתוך המניעות בעצמו פי באמת אין שום מניעה בעולם כלל פי בתקף המניעות בעצמו נסתר השם ותברך ן על ידי המניעות בעצמו דיקא יכולין להתקרב להשם ותברך פי שם נסתר הוא ותברך פני"ל ומשה נגש אל הערפל, שהוא המניעה פי שם האלקים פני"ל

(2) שרביט הזהב – פורים, מאמר כא (ר' אברהם צבי קלוגער שליט"א)

ה' אברהם 23 קולאסר סל"א

מאמר כא

מגילת פורים והגאולה העתידה - כל מציאות הרע להיות כלי ומרכבה לטוב

קלט: "אסתר מן התורה אסתר", הרי לך שהנס זורה אחר שנרמז בפסוק עשרת השבטים, וכשם בטים וגלות יכניה היה גלות בלא דרך לחזור, דע בימי מרדכי ואסתר, נחתמה ונגזרה הגזירה, ונתהפך גזירת המן על ל זכו לישועת עולמים : עוד במאמרי ת"ב.

כן ציוו חז"ל (מגילה ז): וריא עד דלא ידע בין מרדכי, דהיינו שיגיע תחתונה, שמוציא בפיו כי וברוך המן, ובימי ח התשובה שגם בכזה דה תקוה וישועה.

מרדכי עליו, השיבתו בת קול: נאה לך העץ, מתוקן לך העץ מששת ימי בראשית".

מציאות הרע בכריאה - אך ורק לשמש את הטוב

בדברי חז"ל אלו נרמזים דברי הספה"ק, והאריך בהם טובא הרמח"ל, אשר מבאר כסדר שבאמת אין לרע שכבריאה שום מציאות לעצמה, וכל חכלית הרע הוא רק לשמש את הטוב, אלא שבזמן הזה נסתר ענין זה, ונראה שהרע הוא מציאות אמיתית לעצמה המתנגדת לקדושה, אך לעתיד לבא יראו עין בעין איך באמת כל הכריאה כולה לא היתה אלא אך ורק בשביל ישראל, שיעבדו את השי"ת ויגלו בה את מציאותו, וכדלקמן.

אמרן חז"ל (מדרש משלי ט) "כל המועדים יהיו בטלין, וימי הפורים לא יהיו נבטלין לעולם, שנאמר (אסתר ט כח) 'וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים, וזכרם לא יסוף מזרעם'", ובספה"ק האריכו לבאר את פנימיות ימי הפורים, אשר הם הכנה ושורש לגאולה העתידה, ועל כן לא יבטלו לעתיד לבא, ויש להתבונן במעשה המגילה ולבאר איך יסודות נס המגילה מאירים את חשכת הגלות, כהכנה לגאולה העתידה?

הנה כל תחילת הנס היה על ידי שאחשורוש הרג את ושתי על ידי עצת המן [ממוכן], וכל מה שהציע עצה זו היה רק מכיון "שהיתה לו בת והיה מבקש להשיאה למלכות" (אסתר ד ו') ולבסוף אדרבה דוקא על ידי זה נבחרה אסתר למלכה, ומכאן זה נתבטלה אח"כ הגזירה.

כתוב במגילה (ו ד) "והמן בא לחצר בית המלך החיצונה לאמר למלך לחלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו" ודרשו חז"ל (מגילה טז) "הכין לו: תנא, לו הכין", דהיינו שהמן חשב שהוא מכין את העץ למרדכי, אך באמת הכין את העץ לעצמו, וכלשון חז"ל (אסתר ט ב) "וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ. וכיון שהביאוהו לפניו הכינו על פתח ביתו, ומרד עצמו עליו להראות לעבדיו ובני ביתו היאך יתלה

וכן כל הכבוד שעשו למרדכי היהודי, כאשר המן הוליכו ברחוב העיר

א. ולבתו של המן אירע קלקול מן השמים, ופיה הסריח והוציאוה משם בחפזון, כדברי חז"ל (תרגום ה א), ויש לרמוז בזה שאירע דייקא שנהיה לה סרחון, ולבסוף המלך בחר באסתר - הדסה, שמבטא ריח טוב (וכן מרדכי מבטא ריח טוב, מסממני הקטורת, והארכנו עוד בזה לקמן מאמר כב ובחודש אדר התגברות כח הריח וכר).

ישו אשירים וחמנים ושיעבדו לוקיך לשמור לעשות את כל ו את כולן יענשו, שכך היה

ה' got
he killed
and
the
king

caused
to rise
a unique

Haar
got
killed

בלבוש מלכות וכו', והכריז "ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו", אשר לולא עצתו של המן לא היה עולה כלל על דעתו של מרדכי שיקבל את כל הכבוד הזה, והמן בעצמו הכין את כל החלקים של הישועה של כלל ישראל, וכן בענין הכנת העץ על ידי המן, כנ"ל.

ומענין לענין באותו ענין, רואים גם שאסתר מלכה והיתה דייקא בתוך ביתו של אחשוורוש, נמצא שממש מאותו מקום שנהיה "עת צרה ליעקב", הרי שדייקא "ממנה יושע", וכעין מה שמצינו שמשא רבינו גואלם של ישראל - גדל דייקא בבית פרעה.

גולד
עין עמק
זהו ליל
בית פרעה

וכולם לא עשינו אלא בשביל ישראל וכן מכואר בדברי חז"ל (ע"ז ב.) "לעתיד לבא מביא הקדוש ברוך הוא ספר תורה ומניחו בחיקו, ואומר: למי שעסק בה יבא ויטול שכרו. מיד מתקבצין ובאין עובדי כוכבים בערבוביא וכו', מיד נכנסה לפניו מלכות רומי תחילה וכו', אמר להם הקדוש ברוך הוא: במאי עסקתם, אומרים לפניו: רבונו של עולם, הרבה שווקים תיקננו, הרבה מרחצאות עשינו, הרבה כסף וזהב הרבינו, וכולם לא עשינו אלא בשביל ישראל, כדי שיתעסקו בתורה. אמר להם הקדוש ברוך הוא: שוטים שבעולם כל מה

שעשיתם לצורך עצמכם עשיתם וכו'", וכך ממשיכה הגמ' לתאר שם דו"ד כעין זה עם שאר אוה"ע.

ועמדו על כך מפרשי הפשט, איך יאמרו אומות העולם "וכלם לא עשינו אלא בשביל ישראל כדי שיתעסקו בתורה", וכי ישקרו בפני הקדוש ברוך הוא? ועוד קשה, מדוע השי"ת עונה להם "שוטים שבעולם, כל מה שעשיתם לצורך עצמכם עשיתם", הרי אם שיקרו אינם 'שוטים' אלא 'שקרנים'?

ונתבאר בספרים שלעתיד לבא יכירו וידעו כל באי תבל איך באמת

כל מה שעשו ופעלו היה "בשביל ישראל שיתעסקו בתורה", והכרה זו תהיה כל כך ברורה להם עד כדי כך שיבקשו שכר על מעשיהם, אך השי"ת עונה להם: "שוטים שבעולם, כל מה שעשיתם לצורך עצמכם עשיתם", שאמנם הכל היה לצורך ישראל, אך בשעת מעשה אתם חשבתם רק על עצמכם, ולא לטובת ישראל, ועל כן אמר להם השי"ת 'שוטים שבעולם', שכן עכשיו נתברר לעין כל שבאמת עשו הכל לצורך ישראל, והשטות שלהם הוא בכך שלא כיוונו הכל 'לשם ישראל שיעסקו בתורה', שהרי בלאו הכי הם רואים עכשיו שהכל היה בשביל כלל ישראל, ואם היו גם

ויש לבאר, שהרי אמרו חז"ל (אסתר א ה) "ר' עקיבא היה יושב דורש ונתנמנו התלמידים בעא לערעה יתהון אמר מה זכתה אסתר למלוך על שבע ועשרים ומאה מדינה אלא כך אמר הקב"ה תבא אסתר בתה של שרה שחיתה שבע ועשרים ומאה שנה וחמלוך על שבע ועשרים ומאה מדינה".

ויש לרמוז שכשם שאצל אליעזר מצינו שרצה להשיא בתו ליצחק, ואמר "אלי לא תבוא האשה" (בראשית כד לט) ופרש"י: "אלי כתיב, בת היחה לו לאליעזר והיה מחזור למצוא עילה שיאמר לו אברהם לפנות אליו להשיאו בתו", ולבסוף נשא את רבקה אמנו, כן כאן היה כעין זה שכה הרע שבבריאה - המן - מנסה שבתו חמלוך, ולבסוף לא נשאה המלך אלא את אסתר המלכה.

מכוונים לשם כך רב נ

תכלית ויעוד הו את

ויש להוסיף מדברי המלך להמן מן הסוס כאשר דברת ה היושב בשער המלך אשר דברת, וכתב המן בבצו מנך קטו כפתגמא הדין אמר תמנע מדעם מן כל בדברים אלו לימז ממשלת הרע בברי כאשר יתגלה שבאמ הטוב, אזי יבקש כד מינך קטול יתי", לשמש :

אך המלך - מלכי שהרי כל מה ש לשמש את הטוב, וההסתרה היה העלן הגיע הזמן לקיים ולשרת :

ובדברי חז"ל (קה"י - זה יצו

ותכלית הרע שבכרי הטוב, ודייקא על יד כבוד שמים. וזהו נקמה בגוים תוכחות ז, "יום נקם בלבי וש סג ד, שבגאולה עתירו נקמות ה"

מרכבה לקדושה, וזה מה שהשית' כל הבריאה כולה היא רק טוב, וכמו [ה'מלך] מבקש, שכבר יתגלה בבריאה שנתבאר במקו"א בארוכה, שכל הבריאה איך שכל הרע אינו מציאות לעצמו, רק כולה היא שם הוי"ה, ורק כשביל שיהיה מרכבה אל הטוב, כעין דברי חז"ל (סוכה) בחירה העלים וצמצם השית' את אורו עד (גב) "לעוזי לבא מכיאו הקדוש ברוך הוא שנתהו כל כרואי העולם, ואפילו כרואים ליצר הרע ושוחטו", דהיינו שאז יתגלה פנימיות היצר הרע ויראו שכאמת לא היה יד זה תתגלה מלכותו (כפי שהאר"ן בזה כשער לו מציאות של רע' לעצמו, וכל כוחו היה רק כדי להגביר את הבחירה, וכדברי הזוה"ק הידועים כמשל עם בן המלך וכי' (ח"ב דף קסג).

וְשֵׁרֵטִי מבטאת את כוחות הרע' והקליפ' מנהיג ומחיה ומהוה את הבריאה כסדר שיבואו הקליפ' בלא הלבושים, ויראו איך לסט"א, ומגלה בבריאה איך באמת 'כבודו כאמת לאמיתו אין כבריאה שום רע, אלא מלא עולם', ו'אפילו בהסתרה שבחורן וזהו יל מקום שגלו', ככל בחי' שירדו לעומק הגלות, שם גלחה השכינה ונתלכשה שם בעמקי הבחינה היא, ולכן דרשו רז"ל (חולין לטז): 'אסתר מן התורה מנין דכתיב ואני הסתר אסתי וגו'', כי אסתר הוא אותיות אלי"ף סתר רצה לומר אלופו של עולם הוא בסתר הלבושים כאשר יבואו לקמן עוד מזה אמנם משה זכה לכינה סוד עלמא דחירות שהוא מקום החשובה ששם המחוקק הדינים כי הדינים אינם נמתקין אלא כשורשם ומה שהשכינה מלובשת בלבושין ועבים סתר לו כשיבחרין אדם ויבין שבחתי' היא אשר גלה האדם שם שכינתו כביכול גם כן נגלתה שמה ומשם יעלה להדבק בו יתכרך להדבק בשורשו של בחי' היא אשר משם נלקחה.

וזה נקרא חשוכה שמשכיב כל דבר לשורשו ומתבלטין ומתמתקין הדינים בשורשם כי ממנו באו ואלי' ישוכו ולכן אחר מעשה העגל בא משה וי'סותן את העגל עד אשר דק' (שמות לז כ), ורצה לומר שמשו השיב למקום כינה מקום החשובה ששם שורשי הדינים כאמור כוונה מסטרה דינא מתערין רק שם בדקות גדול ושם מתמתקים הדינים שלמטה חחו ויטחן עד אשר דק' שהביא אל הדקות ששם שורשי הדינים דקה מן הדקה ואז מה שהיה גשמיות ועביות כשהבינו והשיבו אל שורשי הדקות הבחי' נתבטל הכל ונמתק.

ולפ"ן גבי אסתר שאמרה (אסתר ד טו) וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים וגו', שאז חזרו כחשובה סוד כינה על כן מה שהיתה אסתר סוד אל"ף סתר כאמור נתפשטה מן הלבושין ונתגלה הבהירות ונקרא מגילת אסתר מה שהיה הסתרה נתגלה ולכן שאלו רז"ל אסתר מן התורה מנין דכתיב וכו' המן מן התורה מנין דכתיב המן העץ וגו' כוונתם כזה כי כל דבר צריך להתקן בשורשו ולהמתיקו והתורה נקראת כינה ודכתיב אני כינה לי גבורה ר"ל שכל הגבורות צריכים להתעלות למקום כינה ואז נמתקת ששם שורשה והוה לי גבורה ונמצא צריכים לירד כל דבר להתמתק בשורשו ובאיו בחי' יתעלה ולהשכיל מוצאו ומבואו על כן שאלו אסתר שהיא אל"ף סתר כאמור מן התורה מנין באיזה מקום תהיה המתקה ושורשה בתורה אנה הוא והשיב ואנכי הסתר אסתיר פני רצה לומר מה שהיה כסוד פנים נסתרו בלבושין ומן

מעשה כזה, והצדיקים הקדמונים פעלו מה שפעלו והמתיקו הענין, וככה סיפור המעשה המשיכו צדיקים שוב את כח ההמתקה. ו**הנה** צדיקים אמרו שמשית ישאל כל אחד מה הוא עשה ופעל כשביל הגאולה, ועל ידי שעוסקים עוד ועוד במעשה המגילה זוכים להמשיך שוב את אור הגאולה, ולינצל מכל הרשעים ואומות העולם העומדים עלינו ללוחותינו.

פנימיות כל ההסתרות והקליפ' - מרכבה לטוב

וְנִסְמִיִּים בדבריו של האור המאיר' בכיאר בקשתו של אחשוורוש להביא את ושתי המלכה לפניו בלגדים, ומה שושתי לא רצתה לבוא כך אל המלך, וז"ל: "ולהבינן כל הנוכר נראה על דרך ששמעתי בשם הכעש"ט וזללה"ה שאמר על פסוק (אסתר א ז) 'באמרם המלך אחשוורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפניו ולא באה', וחוכן הדברים דברי קודש, כי בחינת הקליפ' אין להם בחינת מציאות בעולם, כי אם דרך הלכשה באיזה בחינה, וכיון שאמר המלך להביא את ושתי המורה על קליפ' נגר אסתר שבקדושה, מצוה להביא את הקליפ' ערום בלא לבוש, ולכן לא באה, כי מאין לה לבוא שאין לה שום מציאות בלתי אמצעיות הלכשה, והענין עמוק ולא כל מוחה סביל את דבריו הקדושים', עיין שם עוד'.

שכן בנס שאיוע כפורים התגלה כבריאה איך כל הסט"א והקליפ' אינם אלא

שער יסודות בעבודת ימי הפורים' **הזהב**
זיה באמת חלק
ז'.

גילה בהכנה
תורה
י' להתכונן בכך
רבנות מרציאם
ובמפרשי המגילה
ועומק מחשבתם
ש' וכדו', ולפעמים
רוע צריך כל כך
עומק דעתם ודון
ע רשעים.

יובן, שכך שכלל
במעשה המגילה,
ושל כח הטומאה.
שבות אלו הצילנו
ז לשמירה וישועה
נלות. שהרי מעשה
ל שנות הגלות, ועל
לה יש כח להמתיק
דרך שנות הגלות.

מלך' (ליקוטי שושנה):
נבות סימן לבנים.
רבו ודבר בתחילתו
שה מאד, אבל כיון
זח - כבר יכולים
כך לעשות כזאת
ן שנפתח השער'".
יכות אצל צדיקים
שועה בענין מסוים,
שכבר היה לעולמים

כמאור עינים' (השפוט): "אך יבואו הדבר על פי שידוע כי בגלות השכינה כסוד